

[Hanne Reintoft.]

politik med en retfærdigere fordeling, der letter skattetrykket på lønmodtagerne og sikrer skat på spekulationsgevinster og udbytning og effektiv kontrol med pengeoverførsler til og fra udlandet, på investeringer og valutaberigelse. Der blev krævet, at boligproduktionen kom til at ske på samfundsmæssig basis, og der blev lagt stærk vægt på, at ligelønsproblemet nu skal og må løses. Endelig betonede man, at man ville have medbestemmelse ved arbejdets tilrettelæggelse og virkelig indsigt i virksomhedernes investeringer og prisdannelsen. Der blev også i høj grad lagt vægt på et forbedret arbejdsklima og på, at produktionsfremgangen sker ved tekniske forbedringer, ved bedre tilrettelæggelse og samfundsmæssig, økonomisk og teknisk planlægning, og ikke ved pres på den menneskelige faktor i produktionen. Produktionen kan ikke herhjemme forhøjes ved yderligere nedslidning af arbejdskraften. Rimelige menneskelige arbejdsvilkår, en rimelig løn, der sikrer en anstændig eksistens, det må da være toner, der når dem, der har udråbt sig selv til at være superdemokrater.

Endnu to andre væsentlige krav var der fra den store forsamling af tillidsmænd med forskellig politisk anskuelse og med bred repræsentation for fagbevægelsen, nemlig først og fremmest kravet om at få en endelig afslutning på det mørke kapitel i dansk demokratis historie, der hedder arbejdsretten. Den nugældende lov om arbejdsretten er med visse ændringer en fortsættelse af loven om den permanente voldgiftsret fra 1900 og loven om den faste voldgiftsret fra 1919. Den blev til, da fagbevægelsen var ung og svag, og har siden været misbrugt til så godt som altid i de afgørende sager at tjene arbejdsgivernes interesser. Den har truet arbejdernes vigtigste kampvåben, strejkevåbenet, den har ødelagt det, og det ligger helt klart, at kravet om at få strejkeretten tilbage vil blive fremført og fremført kraftigt.

Vi har derfor stillet forslag om arbejdsrettens afskaffelse. Diskussionen om dette forslag må blive mere dybtgående på et andet tidspunkt, men vi må fastholde, at konflikterne på arbejdsmarkedet kun kan løses på én måde, nemlig ved forhandling, derefter ved mægling, og, hvis det mislyk-

kes, ved aktion. Det er på arbejdsmarkedet, lønkampen skal føres, og det klares ikke ved afværgeforslag i folketinget, hvad de to debatter her jo også viser.

Samtidig er der kommet et klart forlangende om en bedre pristalsregulering. Der kommer nu en ny dyrtidsportion til 1. marts, men som ved tidligere pristalsportioner har prisstigningerne taget mellem 40 og 43 øre pr. udbetalt timeløn, og det bliver kun honoreret med 20 øre. Fradrages den omgående beskatning, falder dækningen til 12 øre. Det er den reelle erstatningsgodtgørelse, som man har måttet vente på 3-4 måneder, mens man har betalt de høje priser. Det bliver nødvendigt med et andet pristal, et hæderligt pristal, der omfatter alle de faktiske stigninger i leveomkostningerne og derfor også omfatter enhver form for pris-, takst-, afgift- og skatteforhøjelse. I den aktuelle situation har alle lønmodtagere, når martsreguleringen udbetales, fortsat krav på 2 points, der måske udbetales til september.

Hvis man mener, at kampen på arbejdsmarkedet kan støttes parlamentarisk, kan det kun gøres ved lovforslag, der direkte støtter kampen på arbejdsmarkedet for forbedrede vilkår. Det kan gøres ved forslag om en hæderlig og forbedret dyrtidsregulering. Det kan gøres ved forslag om ligeløn. Det kan gøres ved, at man kompenserer for forhøjede priser. Det kan gøres ved at støtte kampen for bedre løn, ved at få ende på de meget udemokratiske forhold i arbejdsretten, en lukket ret uden appelinstans — det er vel i øvrigt ikke så demokratisk. Forslaget er som sagt fremsat, og det støttes af brede kredse i befolkningen, jeg kan henvise til den omtalte faglige konference og til typografernes og kartonnagearbejdernes forbunds udtalelser. At der er vilje bag kravet, vil vise sig i den kommende tid.

For at sige det endnu en gang: vi kan til enhver tid støtte forslag om forbedringer for befolkningen, for lønmodtagerne, for arbejderne. Om end forbedringerne er af beskeden størrelse, som de er foreslået af socialdemokratiet, kan vi selvfølgelig støtte dem. Men vi tror ikke, at et 21 mands udvalg kommer længere end i første omgang, og vi advarer imod, at man faktisk bruger sig selv til i denne situation at støtte rege-